

Avdelingsdirektør Lena Aarekol ved UiT Norges arktiske universitetsmuseum har sendt planene om et båtbyggerstudium til videre behandling i universitetssystemet.

Langtekkelige prosesser - eller er vi nå ved et tidsskille?

Tradisjonell båtbyggerkunnskap er veldig viktig å ta vare på. Det var representanter fra fylket, Kulturrådet, Riksantikvaren, departementer, museer, båtbyggere, frivillige og andre organisasjoner skjønt enige om da de møttes på årets Tromsø-konferanse. Men straks det er snakk om ansvarsfordeling og penger, da seiler vi inn i en slags ullen havtåke med mange skjær i sjøen. Det er et åpenbart behov for bedre merking i denne leia. Her er noen høydepunkter fra konferansen.

For første gang etter koronaens tid kunne vi samles fysisk til møte. Nær 80 grep sjansen og møtte opp på UiT Norges arktiske universitetsmuseum der avdelingsdirektør Lena Aarekol ønsket oss velkommen. Hun påpekte at hav og kyst er viktig i den nye regjeringens plattform, og at tradisjon og historisk kunnskap er viktig også i det blågrønne skiftet.

– Der kommer tematikken dere jobber med inn i bildet, sa hun. Nylig har hun fått overrakt en rapport fra en arbeidsgruppe som lager en plan for en ny utdanning for trebåtbyggere på UiT Norges arktiske universitet.

– Jeg har lest den med stor interesse, og sendt den videre til behandling i rektoratet, sa hun.

Så får vi krysse fingrene for at arbeidet fortsetter med økt kraft og

styrke – og ikke minst i litt hurtigere tempo.

Små og åpne båter

Forbundet KYSTENs prosjektleder, seniorrådgiver Tore Friis-Olsen, fortalte om arbeidet med å utvikle en strategi for vern av små og åpne båter. Han etterlyste blant annet et tverrsektorielt samarbeid mellom flere departementer, fordi små og åpne båter og håndverkerne som lager dem ikke passer inn i de systemene vi allerede har.

– Vi trenger samarbeid på tvers, og å se alle virkemidler i sammenheng, sa han.

Det er fire større satsinger etter initiativ fra forbundet som modnes i disse dager. Det nordiske samarbeidet om å få klinkbåtbygging nominert

Berit Osmundsen, Gunnar Eldjarn, Kjell Børge Myklevold og Mariann Mathisen var på Tromsø-konferansen. Båtbygger Gunnar Eldjarn er ansatt på UiT Norges arktiske universitetsmuseum, men går snart av med pensjon.

av UNESCO som en del av verdens immaterielle kulturarv er en av dem. Trolig blir dette vedtatt fra UNESCOs side i desember.

Det neste er forslaget til en verneplan for små og åpne båter som forbundet har utarbeidet og overlevert til Riksantikvaren. Tanken med det er ikke at forslaget skal støve ned i en skuff, men føre til reell forbedring på dette feltet – som Riksantikvaren tidligere ikke har tatt noe ansvar for.

Det tredje er samarbeidet med UiT om å etablere et studium på bachelor-nivå for båtbyggere. Tanken har blitt modnet gjennom flere år, og nå begynner dette arbeidet å få en form som både båtbyggermiljøene og universitetet ser seg tjent med.

Det fjerde er forbundets samarbeid med Sparebankstiftelsen DnB som har finansiert to større breddegaveprosjekter – ett til bygging av båter fordelt gjennom en rekke prosjekter – og ett som nylig er satt i gang for å ta vare på naust og sjøhus.

Det er med andre mange baller i luften som er i ferd med å falle ned.

– Vi er likevel ikke ferdige, det nå det begynner, eller det er nå vi åpner et nytt kapittel, sa Friis-Olsen. Han påpekte at nordisk samarbeid kan

være en fruktbar vei å gå for å ta vare på mange av de tradisjonelle fagene som båtbygging, reipslagning, seilmaking, smiing med mer. De er viktige fag, men har få utøvere.

Riksantikvarens rolle

Erik Småland, fagdirektør hos Riksantikvaren, har mottatt forslaget til verneplan for små og åpne båter fra Forbundet KYSTEN for en god stund siden.

– Hvordan skal kulturminneforvaltningen håndtere emnet småbåt? spurte han uten å gi noe klart svar.

– Lite har egentlig skjedd annet enn at vi har snakket litt om dette rundt lunsjbordet. Forbundet KYSTEN fungerer som kjentmann i for oss dette ukjente småbåtfeltet, sa Småland.

Det Riksantikvaren har holdt på med i de siste årene, er prosessen med å flytte kulturminnevernet til fylkeskommunene som følge av regionreformen.

Det var i 1986 Riksantikvaren overtok ansvaret for fartøyvernet – større fartøy som er en svært uensartet når det gjelder funksjon, størrelse, industriell framstilling, utforming,

teknikk og materialbruk. Båter som er på land, er museenes ansvar. Det er mange småbåter som finnes i museenes magasiner, men bare noen få museer har kompetent personale som forstår seg på båtene.

– For kulturminneforvaltningen vil det konkrete kulturminnet være det primære. Med dette perspektivet vil håndverkskunnskapen kun være et virkemiddel, påpekte Småland

Kulturminneforvaltningen har et lovverk som er et resultat av tidligere tiders tenkemåter, kom det fram. Trolig vil en gjennomgang og oppjustering av lovverket bli nødvendig dersom nåtidens synspunkter om hva som er viktig og verdifullt skal få beskyttelse av nyttige paragrafer.

Småland pekte på noen utfordringer som man må svare på i en verneplan for små og åpne båter: Hvilken rolle skal kulturminneforvaltningen ha? Hvor skal den faglige hovedvekten ligge (i båten eller tradisjonen)? Hva slags verneprinsipp skal brukes (vern gjennom bruk, eller konservering)? Hvordan skal man kunne gjennomføre et representativt vern uten et ferdig kategorisystem eller en oversikt over båter? Hvordan samarbeide med andre aktører på småbåt-

feltet? Hvordan skal man håndtere den store økningen i tallet på fartøy og båter? Hva slags tilskuddspolitik og prioriteringer skal man styre etter på småbåtfeltet?

– Hele planen må vurderes etter at de nye fylkeskommunene har kommet i sving og kan bidra i dette arbeidet, mente Småland. Og det kan jo ta noen år ...

Christian Hintze Holm, avdelingsleder for kulturarv, kultur og mangfold i Viken fylkeskommune, påpekte at fylkene har muligheter til å se på dette feltet med et nytt blikk.

– Vi som fylkeskommune kan ha en bredere tilnærming til dette enn det Riksantikvaren har hatt, sa Holm. Ett av problemene på statlig hold er at departementene sjelden snakker sammen på tvers av sine arbeidsfelt, mens fylkene har ansvar for saker som hører inn under flere departementer og lettere kan se dem i sammenheng.

Her finnes det altså noen nye muligheter som er verdt å merke seg.

Norsk kulturråd

Så gikk ordet til Ole Jakob Furset, seksjonsleder for kulturarv og museum i Norsk kulturråd. Kulturrådet har hatt ansvaret for det nordiske samarbeidet om nominasjonen av klinkbåttradisjonen til UNESCO.

– Nominasjonen av nordisk klinkbåtbygging er den første internasjonale søknaden til UNESCO som er koordinert fra Norge, påpekte han.

– Dette har vært en arbeidskrevende prosess. Vi vil rette en stor takk til Forbundet KYSTEN som har vært pådriver for dette og har gjort en svært god jobb, sa Furset.

Forbundets seniorrådgiver Tore Friis-Olsen har oppsøkt 36 båtbyggerne, 30 organisasjoner, 35 museer, fem maritime sentre, 13 utdanningsinstitusjoner og 16 andre som alle har skrevet under på nominasjonsteksten. Til sammen 125 miljøer er med på å fremme denne saken. På dette området har departementene i alle de nordiske landene samarbeidet godt,

slik at en felles søknad kunne sendes til UNESCO.

– Samarbeid blir viktig for videreføring av kunnskap, både innen nasjonale rammer, i Norden og ut over Norden. Museenes rolle må avklares, hvordan bidrar de i form av egen aktivitet, i samarbeid med frivillige og gjennom museumsnettverkene. Museenes rolle er nylig løftet fram i museumsmeldingen, der kystkultur er et prioritert område. Det er ingen grunn til å tro at dette svekkes i den nye regjeringen. Det heter blant annet at de frivillige skal styrkes. Vi har også en del utviklingsmidler, nevnte Furset i Kulturrådet.

Når det gjelder videreføring på nordisk nivå, trenger vi en egen nordisk plan.

– Det er viktig at man bruker det nettverket man nå har. Jeg håper at man også kan se dette i et enda større europeisk perspektiv. Å benytte seg av det momentumet man nå har, blir viktig. Dette er en kreativ og levende kulturarv. Spørsmålet er hvordan videreføres dette? Vi vet at forbundet har en egen stilling for ungdom, og tror det er lurt, sa han blant annet.

Under debatten som fulgte poengterte generalsekretær Toril Skjetne i Norges Kulturvernforbund at frivillig sektor bidrar med seks millioner timer i året.

– Sann sett er vi omtrent like store som museumssektoren, sa hun.

Furset påpekte at museene vil være det naturlige kontaktpunktet for frivillige. Frivillighet er viktig – også når det gjelder å velge ut hva det er som skal være viktig. Det immaterielle vil også få en materiell form, det vil si at båtbyggerne vil bygge båter som kan brukes av de frivillige.

– Vi trenger et bredere og bedre samarbeid, mente Furset.

Eivind Falk fra Norsk håndverksinstitutt påpekte at staten tar på seg en forpliktelse når de har søkt om anerkjennelse av denne levende kulturarven.

– Hvordan har staten tenkt å ta vare på denne utrolig viktige delen av kulturarven vår, spurte han.

Seniorrådgiver Tore Friis-Olsen i Forbundet KYSTEN mener det er på tide at det skjer noe både med forslaget til verneplan for små og åpne båter – og med planene om et universitetsstudium.

Erik Småland, fagdirektør hos Riksantikvaren, mener at det er lett å undervurdere at det ikke finnes noen organisert vei fram til denne salen. Et universitetsstudium vil være viktig fordi det mangler folk i museer, departementer, fylker og på andre arenaer som har innsikt i båtbygging – og i fartøyvern.

– Det er ingen direkte automatisk utløsning i forpliktelse fra staten. Det totale arbeidet staten gjør må sees i sammenheng med det virkemiddelapparatet man har, sa Furset i Kulturrådet.

Ole Jakob Furset, seksjonsleder for kulturarv og museum i Norsk kulturråd, pekte på museenes ansvar for levende kulturarv. Han ble utfordret på konkrete tiltak for å sikre nordisk klinkbåtbygging som følge av innskrivningen på UNESCOs representative liste over menneskehetens immaterielle kulturarv.

Professor Anita Maurstad, visedirektør for forskning ved UiT Norges arktiske universitetsmuseum, mener at kunnskapen om båtbygging er velegnet for et universitet.

– Det var egentlig ikke et greit svar, i søknaden er staten bedt om å redegjøre for hvordan man skal sikre denne kulturarven, sa Falk.

– Det er ingen parter her som kan

klare dette arbeidet alene. Her er det snakk om ganske store oppgaver, sa Furset.

Småland fra Riksantikvaren påpekte at det ikke er noen som har definert kystkultur.

– Det har vist seg helt umulig. Begrepet er sjøldefinierende gjennom den aktiviteten som foregår på feltet. Det har knapt vært brukt som begrep i forskning, og det er interessant. Jo mer man ser på dette, jo mer uangrikelig blir det. I all hovedsak handler det om frivillig aktivitet, sa Småland.

Christian Hintze Holm fra Viken fylkeskommune påpekte at svaret kanskje ligger hos fylkeskommunen.

– Vi som fylkeskommune føler at det er forventet at vi skal klare å forene dette bedre enn det har vært gjort tidligere. Dette ligger i den regionale samfunnsoppgaven vi nå har fått, mente Holm.

Utdanningen på UiT

Professor Anita Maurstad er visedirektør for forskning ved UiT Norges arktiske universitetsmuseum og har vært med i arbeidet med å utvikle et tradisjonsbåtstudium ved universitetet. Hun har bakgrunn som fisker og har brukt sin erfaring fra dette i sin akademiske karriere.

– Båtbygging er en annen type erfaringskunnskap der et vell av kunnskap inngår. Kunnskapen har blitt til i samarbeid med båten og er kompleks og omfattende, påpekte hun.

– Ideen om å ta kunnskapen inn på academia kom for noen år siden. I 2020 mottok rektoratet et forslag der det var noen problemstillinger som måtte drøftes nærmere, de ville blant annet ha en tyngre akademisk forankring, sa hun.

Skal man bygge et akademisk fagmiljø, trengs det noen akademiske stillinger. Siden et slikt studium skal ha flere læringsarenaer, vil det også bli behov for nye finansieringskilder.

Professor Terje Planke ved Universitetet i Sørøst-Norge har bakgrunn fra feltet og ble derfor leid i noen

måneder sist vår for å bidra i diskusjonene om hvordan en tradisjon skal kunne inngå i academia.

– Vi mener at tradisjonsbåtbygging vil være godt egnet som universitetsfag. Det har en egenart og unikhet. Det egner seg godt for samarbeid opp mot andre fagfelt. Det har kultur- og samfunnsrelevans og er kulturelt robust, sa han. Planke påpekte at ulike tradisjoner eller vitenskapelige fagfelt ikke kan bedømme hverandres metoder, eller relevans, fullt ut sett fra utsiden.

– Form, teori og metode må få lov til å bygge seg opp innenfra, men må være åpne for tverrfaglige samarbeid, mente han.

– Prosessen må være den primære studie- og uttrykksformen. Båten vil være et sentralt bi-produkt som må bedømmes gjennom både dialog og bruk. Vi må finne etterrettelige former for publisering og dialog av fagets innhold. Båten snakker ikke norsk, men vannsk – og det er ganske vanskelig. Hva er håndverkets teori, er det vi har blitt utfordret på. Teori betyr å beskue og oversette. Her blir det snakk om å utforske verden gjennom å bygge båt. Man må ha utgangspunkt i sitt eget felt, sin egen praksis. Dette kan bli fantastisk interessant. Faget må få utvikle sine egne metoder. Tradisjonsbåtbyggingen som et praktisk profesjonsfelt vil egne seg for tverrfaglig samarbeid både med hensyn til forskning og undervisning opp mot en rekke andre fagfelt innenfor naturvitenskap, samfunnsvitenskap, humaniora og kunsthøgskole, påpekte Planke.

Førsteamanuensis Kjell Magne Mælen leder utvalgets arbeid på vegne av universitetet.

– Utvalget mener det er fullt mulig å etablere et bachelorstudium der studentene dels får undervisning i verkstedfag, dels inngår i andre fagmiljøer. Vi mener det må tas opp fire studenter hvert år, slik at det vil være tolv studenter etter tre år. Vi vil trenge en faglig leder i 50 % stilling som førsteamanuensis eller professor, og fire hele stillinger som høyskole-

Professor Terje Planke ved Universitetet i Sørøst-Norge påpekte at båtbyggerstudiet må få utvikle sin egen teori gjennom praksis. – Tradisjonsbåtbygging har en egenart og unikhet. Det egner seg godt for samarbeid opp mot andre fagfelt.

lektorer knyttet til læringsarenaene, påpekte Mælen.

Når det gjelder kompetanse i kjernefagmiljøene, så har ingen av båtbyggerne bakgrunn som uten videre vil kvalifisere til ansettelse ved universitetet. Det finnes mange med realkompetanse, men ingen med universitetsgrad.

– Vi har noen lovverk i universitetssektoren som vi må jobbe ut fra, men vi har noen muligheter. I tillegg til tradisjonell vitenskapelig kompetanse, finnes det rom for å rekruttere folk på grunnlag av kunstnerisk kompetanse. Utvalget mener at man kan betrakte unike tradisjonsbåter som åndsverk, sa Mælen. Det er med andre ord mulig å ansette dyktige og kompetente båtbyggere på bakgrunn av de åndsverkene de har laget.

Universitetssektoren får studie-plasspenger fra staten når de etablerer studier. Men båtbyggerstudiet vil kreve mellom 3,1 til 4,9 millioner kroner i året i tillegg.

– Vi mener at det er billig i forhold til andre studier med tilsvarende utfordringer, sa Mælen.

Konklusjonen er at båtbyggerfaget kan akademiseres og finansieres dersom det finnes vilje til dette.

Utvalget anbefaler at man i tida framover inngår intensjonsavtaler med læringsarenaer, arbeider videre med studieplaner og emneplaner, og skaffer finansiering, fortrinnsvis fra Kunnskapsdepartementet.

Levende kulturarv

Evind Falk er instituttleder ved Norsk håndverksinstitutt på Lillehammer.

– Kunnskapen er i utøvere. Vi kan digitalisere så mye vi vil, men kunnskapen er i utøverne, byggere, seilere osv. Vi kan ikke digitalisere oss bort fra det. Når det gjelder vern av tradisjonelt håndverk, så må levende kunnskap videreføres gjennom praksis, det kan ikke legges ned i en fryser eller i et magasin. Det foregår gjennom øving, påpekte Falk.

Han viste til Oselvarverkstaden, som er Norges eneste bidrag på UNESCOs internasjonale liste over god vernepraksis.

– De har laget en god vernepraksis for å ta vare på kunnskapen. De har et håndverksfelleskap, er synlige, viderefører kunnskapen til en ny generasjon, de gjennomfører båtslakt som er en røff gjennomgang av nybygde

båter, men som er raus og videreutviklende faglig. De er plassert midt i Os sentrum, folk føler et eierskap til denne båttradisjonen. Oselvaren gjennomsyrrer hele lokalsamfunnet, påpekte Falk.

Norsk håndverksinstitutt deler årlig ut to treårige stipender til spesielt dyktige håndverkere for at de skal få anledning til faglig fordypning. Nylig har båtbygger Berit Osmundsen fra Oselvarverkstaden levert en båt som et resultat av et treårig forskningsarbeid. Tidligere har båtbygger Einar Borgfjord fra Museet Kystens Arv i Trøndelag hatt tilsvarende stipend. Det er bare de to som har nytt godt av denne stipendordningen når det gjelder båtbygging.

– Det er mange dyktige håndverkere som søker på de få stipendene vi kan dele ut. Vi trenger flere stipender. Det er så mange flinke håndverkere som søker, vi kunne uten problemer tredoblet innsatsen, sa Falk.

En UNESCO-status vil bety økt synlighet og oppmerksomhet fra mange hold. Ikke minst har statsparten med dette tatt på seg forpliktelser om å bidra til å styrke feltet.

– Dette vil kunne få ringvirkninger for hele håndverksfeltet og er en

Førsteamanuensis Kjell Magne Mælen leder utvalgets arbeid på vegne av universitetet. – Det er fullt mulig å etablere et bachelorstudium der studentene dels får undervisning i verkstedfag, dels inngår i andre fagmiljøer.

Evind Falk, instituttleder ved Norsk håndverksinstitutt på Lillehammer, minnet om at statsmakten om seks år skal rapportere til UNESCO hvilke konkrete tiltak de har satt i verk for å sikre tradisjonsbåtbygging som levende kulturarv.

viktig synliggjøring av immateriell kulturarv. Det aller viktigste er at Forbundet KYSTEN har klart å samle Norden om å løfte fram en felles tradisjon. All honnør til dere for dette utrolig viktige arbeidet! Til statsmakten vil jeg minne om at vi skal rapportere om hva vi har gjort

om seks år, sa Falk.

– Vi er ikke uenige i det hele tatt, kommenterte Furset, seksjonsleder for kulturarv og museum i Norsk kulturråd. Han nevnte at museenes rolle er umoden på dette feltet, her er det en del hummer og kanari i måten man tilnærmer seg den levende kulturarven på. Norge har internasjonale forpliktelser når det gjelder å ivareta immateriell kulturarv. Museene vil bli utfordret til å finne nye rom for medvirkning og samarbeid, blant annet med frivillige aktører.

Sektoriseringsproblemet

I debatten seinere var det flere som påpekte at sektoriseringen i staten er et stort hinder i dette arbeidet. Bryter man linja i Kunnskapsdepartementet, stopper det gjerne opp, selv om alle er enige om at formålet er viktig.

– Å få til en eller annen prosess er problemet. Hvordan klarer vi å lage mekanismer som gjør at vi kan få dette til? Kulturrådet var veldig snar med å peke på museene, men det hjelper oss ikke å peke på hverandre. Noe av det viktigste er å klare å etablere en arbeidsmetode på tvers av sektorene, sa Kjell Magne Mælen fra UiT.

Terje Planke fortalte at de har fått til et samarbeid på tvers når det gjelder NTNUs linje for tradisjonelt bygghåndverk. Håndverkere er tilknyttet forskjellige museer og har fellessamlinger på NTNU. Både utdanningsdepartementet og kultur- og miljødepartementene har gått inn med noen millioner hver for å støtte opplæringen.

– Vi ser gode resultater av det, og de er veldig stolte over at de har klart å jobbe på tvers av departementene. Vi opplever at det er vanntette skott på det statlige plan, men de er glade når de får det til. I fylkene tenkes det mer på tvers, er Terje Planke sin erfaring.

Kjærsti Gangsø i Studieforbundet kultur og tradisjon, som Forbundet KYSTEN er medlem av, påpekte at vi mangler plassering av ansvaret for denne kulturarven.

– Alle er opptatt av temaet. Det er imponerende at det faktisk er Forbundet KYSTEN som er drivkraften her. I den store sammenhengen er forbundet en bitteliten organisasjon, og det forteller egentlig hvor ille det står til, sa Gangsø.

Hvilken nytte har man av at en småbåt får vernestatus eller blir fredet, var ett av temaene som ble debattert på konferansen.

– Ingenting gir oss så sterk forståelse av originalen som å bygge en kopi. Å bygge kopier av vernede og fredede båter vil være en flott måte å få mer kunnskap om dette, sa båtbygger Peter Helland Hansen fra Hardanger fartøyvernssenter. En frede- eller vernestatus bør med andre ord føre til at man tar vare på originalen på beste vis på land, mens man bygger båter som kan brukes på vannet. Dette er en helt annen tankegang enn innenfor fartøyvernet der selve fartøyet bevares på sjø – ikke minst av praktiske grunner. Når det gjelder småbåter så har vi kanskje 10 000 bevart i privat og offentlig eie. Det mangler oversikt over dette, vi vet for eksempel ikke hvilke som er ekstra verdifulle, så her trengs det et omfattende arbeid, som forbundets forslag til verneplan peker på. Utfordringen på småbåtfeltet er også å ta vare på håndverket. Kopibygging gir publikum mulighet til å oppleve hvordan originalen opplevdes på sjøen i sin tid, var det mange av debattantene som trakk fram.

– Det er ganske fantastisk å være her. Nå er det 50 år siden de første initiativene ble tatt, sa Jon Bojer Godal. Det er mange år siden tanken om verneplaner ble fremmet, men lite har skjedd.

– Det gikk ikke så fort som vi kanskje trodde, men det virker som vi nå er ved et tidsskille. Vi ser en klar kobling mellom miljøvern og vår nære forhistorie på sjø og land. Vi var miljøbevisste da, og er det nå. Tusen takk for et kjempeinteressant seminar, nå er vi mange som vil. Det er bare å rydde unna noe smårusk, så får vi det

Det er 50 år siden tanken å verne tradisjonsbåter og tradisjonsbåtbygging ble lansert, men lite har skjedd fra myndighetenes side. – Det gikk ikke så fort som vi kanskje trodde, men det virker som vi nå er ved et tidsskille, sa Jon Bojer Godal.

til, sa Godal.

Seniorrådgiver Tore Friis-Olsen fra forbundet har vært med på utallige prosjekter i årenes løp, som det så langt har kommet lite ut av.

– Nå MÅ vi videre, ikke la dette støve ned og bli liggende, sa han.

Småland fra Riksantikvaren påpekte at vi har vunnet debatten om kystkulturfeltet.

– Det er bare kystkultur på penge-

sedlene. Den seieren er vunnet. Men det er utfordringer to andre steder: Det ene er statsapparatets hang til å dele opp felt i små biter som er vanskelig å sette sammen igjen. Det andre er at dette feltet ennå ikke er akademisert, det er ikke noen som kan fylle disse funksjonene. Vi har ingen steder å hente folk til stats- og fylkesforvaltning – ikke før man har fått i gang universitetsutdanning. Det mangler for øvrig også på fartøyvernfeltet, sa Småland. Innen bygningsvern er det motorveier som fører folk inn i forskjellige sammenhenger, mens på småbåtfeltet er det bare noen stier og tråkk man kan gå for å finne fram – blant annet til denne konferansen.

– Salen er full av folk som har funnet forskjellige veier inn hit. Dette er folk som har funnet veien på egen hånd. Det vil ta tid å fylle institusjonene med VÅRE folk. Da er dette universitetsstudiet viktig. Det gjelder også fartøyvernfeltet. Jeg tror det er lett å undervurdere at det ikke finnes noen organisert vei fram til denne salen her, sa Småland.

– Bare vent! Jeg vil takke Forbundet KYSTEN for at UiT er medarrangør. Foreløpig er forbundet den eneste organisasjonen som kan trekke dette videre. Vi vil gjerne være

med i en arbeidsgruppe som skal lage en konkret plan for oppfølging av UNESCO-statusen. Det er viktig å starte med en gang statusen er innvilget, mente Kjell Magne Mælen fra UiT.

Generalsekretær Per Hillesund sa at forbundet gjerne tar initiativ til en arbeidsgruppe på nyåret, men at det er viktig at alle aktørene kan bidra konstruktivt for å få til konkrete resultater.

– Vi tar gjerne en førende rolle, men vi må gjøre det i lag. Etter innskrivningen er vi på den andre siden av et viktig skille. Vi inviterer til et arbeidsseminar utpå vinteren, sa seniorrådgiver Tore Friis-Olsen.

Elisabeth Fougner i kulturmiljøavdelingen i Klima- og miljødepartementet sa at de deltok på seminaret for å lytte og lære.

– Vi sitter veldig stille i båten, men er glade for å få være her. Vi takker for et interessant og engasjerende seminar. Ideene tar vi med oss tilbake, sa Fougner.

Så da får vi se om det denne gangen skjer et skikkelig løft for tradisjonsbåtfeltet. Det manglet i hvert fall ikke på engasjement i forsamlingen, men det var også mye frustrasjon å spore over hvor langtekkelig prosesser kan være. |

Sparebankstiftelsen DNB

Sparebankstiftelsen DnB samarbeider med Forbundet KYSTEN om satsing på tradisjonsbåtbygging og bruk og restaurering av naust og sjøhus. Gjennom to breddegaveprosjekter har mange millioner kroner blitt kanalisert til båtbyggere og brukermiljøer i hele Norge, og nå også til naust som skal brukes av allmennheten.

– Framover skal vi satse langsiktig på håndverkstradisjoner. Vi har en drøm om å kunne påvirke inn i skoleløp, kulturskoler, støtte lærlinger med mer. De som sitter med gode ideer må ta kontakt, sa Ane Marte Ringstad, rådgiver for nærmiljø og kulturarv i Sparebankstiftelsen DnB.

– Det er et mål for oss at alle barn og unge tidlig skal møte tradisjonshåndverk. Vi ønsker å støtte talenter innen håndverk, på lik linje med idrett, kunst og musikk. Vi er avhengig av at folk søker, minnet hun om.

Sparebankstiftelsen DnB trenger spennende søknader og gode ideer for å bidra til å ta vare på håndverkstradisjoner, sa Ane Marte Ringstad rådgiver for nærmiljø og kulturarv.